

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 335/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť súdneho exekútora [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného obchodnou spoločnosťou LAW FIRM s. r. o., Špitálska 10, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ing. Michal Žiaran, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 4 Er 810/2010 z 18. apríla 2016, ako aj uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 CoE 222/2016 z 29. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť súdneho exekútora [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2018 doručená sťažnosť súdneho exekútora [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Er 810/2010 z 18. apríla 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ako aj uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoE 222/2016 z 29. júna 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva: „... *Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením č. 4Er/810/2010-415 zo dňa 18.04.2016 rozhodol nasledovne:*

Ukladá súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ], so sídlom... poriadkovú pokutu vo výške 820,- eur... ktorú je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Bánovce nad Bebravou do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

... Exekútor napadol uznesenie č. 4Er/810/2010-415 Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 18.04.2016 odvolaním z dôvodu nezákonnosti.

... Krajský súd v Trenčíne uznesením č. 5CoE/222/2016-481 zo dňa 29.06.2016 rozhodol o odvolaní nasledovne:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdzuje.

... Exekútor napadol uznesenie č. 5CoE/222/2016-481 Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.06.2016 dovolaním.

... Súd uznesením č. 4Cboer/14/2017 zo dňa 31.10.2017 rozhodol o dovolaní nasledovne:

Dovolanie odmieta...

...Vzhľadom na špecifické postavenie súdneho exekútora ako vykonávateľa súdnej moci ... nie sú splnené predpoklady pre aplikáciu § 53 ods. 1 O.s.p. Toto tvrdenie podporuje aj skutočnosť, že Exekučný poriadok ako osobitný právny predpis vo vzťahu k všeobecnej právnej úprave obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku (tzv. vzťah subsidiarity) zakotvuje osobitný druh správno-právnej zodpovednosti súdneho exekútora, a to jeho disciplinárnu zodpovednosť, pričom táto zodpovednosť sa zisťuje v disciplinárnom konaní a jej výsledkom za podmienky, že dôjde k dokázaniu disciplinárnej zodpovednosti) je uloženie disciplinárneho opatrenia...

...Vzhľadom na to, že Exekučný poriadok zakotvuje osobitné ustanovenia pre prípady disciplinárneho previnenia súdneho exekútora (súdny exekútor nepodlieha všeobecnému režimu ukladania poriadkových pokút v zmysle ustanovenia § 53 OSP), súd nemá právomoc uložiť súdnemu exekútorovi poriadkovú pokutu.

... Okresný súd uložením poriadkovej pokuty ako aj odvolací súd jej potvrdením porušil princíp legality.

... Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že odvolací súd v nových rozhodnutiach už zastáva rovnaký názor, že súd nemá právomoc udeliť súdnemu exekútorovi poriadkovú pokutu (napr. uznesenie č. 16CoE-32-2017-55 zo dňa 22.08.2017)...

... Exekútor bol od 2.10.2013 do 18.10.2013 dočasne práceneschopný (strana dva rozsudku č. 1T/101/2014-224 vydaného Okresným súdom Trenčín zo dňa 11.3.2015). Exekútor mal okrem iného ľahký otras mozgu, pre ktorý veľmi ťažko vykonával svoje právnické povolanie. Preto nemohol výzvu súdu dňa 4.10.2013 prevziať. Výzvu prevzal splnomocnenec. Opakovane aj výzvu - urgenciu dňa 16.1.2014 prevzal splnomocnenec a nie exekútor. Exekútor o výzve súdu nevedel a ani vedieť nemohol...

... V konaní o uložení poriadkovej pokuty sa musí preukázať osobná zodpovednosť povinnej osoby. Exekútor osobne neprevzal zásielku súdu (bol v nemocnici) a je nemysliteľné, aby súd zamieňal účinok doručenia s osobnou zodpovednosťou. Exekútor ani nevedel o zásielkach súdu. Nakoľko pre uloženie poriadkovej pokuty musí byť preukázaný úmysel a zákon vyslovene neustanovuje, že stačí zavinenie z nedbanlivosti, nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty poriadkovej pokuty, z tohto dôvodu súd nemohol uložiť poriadkovú pokutu exekútorovi...

... Exekútor preto oprávnene očakával, že mu nie je možné uložiť poriadkovú pokutu a keď už bola uložená, že bude odvolacím súdom zrušená...

... Ohľadne výšky odmeny pri čiastočnej úhrade povinného oprávnenému už Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval v rozsudku č. 7 Cdo 161/2013 zo dňa 18.6.2015...

... Okresný súd a ani odvolací súd nerešpektovali ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít a keď by sa malo jednáť z ich strany o odklon od tejto praxe, mali tento odklon dôkladne a presvedčivo odôvodniť. A keďže exekútor postupoval podľa tejto ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, bola mu udelená poriadková pokuta...“

Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd a krajský súd sa v napadnutých rozhodnutiach nezaoberali všetkými jeho tvrdeniami a argumentmi, a preto napadnuté rozhodnutia považuje za zjavne neodôvodnené. V dôsledku toho došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. Podľa názoru sťažovateľa „...a) *Krajský súd v Trenčíne... porušil právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, keď sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s hlavnými námietkami odvolania*

b) *Krajský súd v Trenčíne a Okresný súd Bánovce nad Bebravou*

1. *porušil princíp legality, keď okresný súd rozhodol o uložení pokuty, napriek tomu, že na také rozhodnutie nemal právomoc a ani neboli splnené podmienky na jej uloženie a odvolací súd tento postup potvrdil*

2. *porušil princíp právnej istoty, keď exekútor oprávnene očakával, že mu nie je možné uložiť poriadkovú pokutu a keď už bola uložená, že bude odvolacím súdom zrušená*

3. *porušil princíp právnej istoty, keď súd dôkladne a presvedčivo neodôvodnil odklon od ustálenej praxe najvyšších súdnych autorít*

c) *Okresný súd Bánovce nad Bebravou*

1. *porušil princíp právnej istoty, keď uložení pokutu neodpustil.“*

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. *Základné právo sťažovateľa zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.*

II. *Uznesenie č. 4Er/810/2010-415 vydané Okresným súdom Bánovce nad Bebravou zo dňa 18.04.2016 sa zrušuje.*

III. *Uznesenie č. 5CoE/222/2016-481 vydané Krajským súdom v Trenčíne, zo dňa 29.06.2016 sa zrušuje.*

IV. *Okresný súd Bánovce nad Bebravou je povinný uhradiť sťažovateľovi trov konania v sume 325,42 € na účet jeho právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, ako aj uznesením krajského súdu.

8. Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzických osôb

a právnických osôb. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

10. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

11. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

12. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

13. Ústavný súd v preskúmvanej veci považuje za potrebné v prvom rade poukázať na skutočnosť, že už v minulosti opakovane (z najnovších rozhodnutí porov. II. ÚS 467/2017, II. ÚS 344/2017) pri sťažnostiach sťažovateľov – súdnych exekútorov, ktorými sa obracali na ústavný súd, judikoval, že súdny exekútor má pri výkone exekučnej

činnosti postavenie verejného činiteľa. Tento status mu priznáva § 2 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), v ktorom je ustanovené, že exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov. Podľa § 5 Exekučného poriadku má exekútor pri výkone exekučnej činnosti, vykonávanie ktorej je výkonom verejnej moci, postavenie verejného činiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právnou úpravou v Exekučnom poriadku preniesol štát časť výkonu svojej moci – špecificky súdnej moci, ktorej súčasťou je aj konanie vykonávacie – na súdnych exekútorov. Nimi sú síce fyzické osoby, avšak táto skutočnosť má význam len právno-technický či organizačno-inštitucionálny. Z hľadiska funkcionálneho vykonávajú tieto osoby štátnu moc, resp. súdnu moc. Ak preto súdny exekútor vykonáva funkcie, ktoré by inak bol povinný vykonávať štát, resp. príslušný súd, je pri výkone zverenej štátnej moci povinný rešpektovať a dbať na základné práva tých osôb, vo vzťahu ku ktorým prenesenú štátnu moc vykonáva; rovnako tak pre tieto osoby musí platiť rovnaký štandard ochrany ich základných práv ako v konaní pred súdmi (rovnaké závery vo veciach porovnaj v II. ÚS 314/2012, II. ÚS 402/2012, II. ÚS 33/2014, II. ÚS 34/2014, II. ÚS 241/2014, I. ÚS 478/2011, III. ÚS 151/2012, III. ÚS 211/2012, III. ÚS 363/2012).

**K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1
ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru
uznesením okresného súdu**

14. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnuté uznesenie okresného súdu preskúmal na základe odvolania – riadneho opravného prostriedku podaného sťažovateľom.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania bolo uznesením krajského súdu uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdené.

15. Z uvedeného dôvodu v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

**K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46
ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru
uznesením krajského súdu**

16. Sťažovateľ namietá porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj uznesením krajského súdu. V nadväznosti na túto skutočnosť, riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti, rešpektujúc rozhodovaciu činnosť ESĽP (m. m. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolská a Zvolský v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) a vychádzajúc zo svojej (už) ustálenej judikatúry, ústavný súd uvádza, že v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania považuje lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade za zachovanú (s výnimkou prípadov, kde to konkrétne okolnosti posudzovanej veci zjavne vylučujú) aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu, ak bola táto lehota dodržaná vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu dovolacieho súdu (m. m. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, IV. ÚS 394/2013).

17. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštatoval, že podanie neprípustného dovolania (mimoriadneho opravného prostriedku) nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V prípade, že dovolanie nie je prípustné, nemožno ho považovať za účinný procesný prostriedok, ktorý zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd (II. ÚS 64/06, II. ÚS 103/09).

18. V súvislosti s týmto právnym názorom ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej opravným prostriedkom, ktorým je podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienená prípustnosť sťažnosti, nemôže byť každý v zákone predvídaný opravný prostriedok, ale iba taký, po podaní ktorého sa rozvinú procesné vzťahy v príslušnom konaní, ktoré vedú k prerokovaniu a rozhodnutiu vo veci samej (m. m. II. ÚS 77/06, IV. ÚS 547/2012).

19. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho (krajského) súdu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, nemožno prihliadať na rozhodnutie dovolacieho súdu o jeho odmietnutí v súvislosti s plynutím lehoty na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (II. ÚS 103/09, I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03). Neprípustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať.

20. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno podať sťažnosť v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k namietanému porušeniu základného práva.

V zmysle § 447 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

21. Podľa zistenia ústavného súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd uznesením sp. zn. 4 Oboer 14/2017 z 31. októbra 2017 s poukazom na § 447 písm. c) CSP dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu odmietol pre jeho neprípustnosť.

22. V danej veci lehota na podanie sťažnosti ústavnému súde proti uzneseniu krajského súdu začala plynúť právoplatnosťou tohto rozhodnutia (sťažovateľovi bolo rozhodnutie doručené 13. júla 2016). Sťažovateľ podal sťažnosť 2. februára 2018, teda

v čase, keď nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

23. Pretože zákon o ústavnom súde neumožňuje odpustiť zmeškanie tejto lehoty (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04), ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, odmietol ako oneskorene podanú.

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia krajského súdu, rozhodnutie o náhrade trov konania) nebolo už potrebné rozhodnúť.

25. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že vzhľadom na hodnotu sporu pred okresným súdom a krajským súdom (pokuta v sume 850 €) ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagateľná vec. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu už samotný predmet sporu v napadnutom konaní zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porov. najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015) dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2018